

Pim Lammers

Wegloopdagen

Met illustraties van Sophie Pluim

Amsterdam · Antwerpen

Em. Querido's Uitgeverij

2024

I

‘Wacht even.’ Papa Sam blijft staan en rommelt in zijn boodschappentas. We hebben net afgerekend en lopen naar de uitgang van de supermarkt. Achter ons blipt de kassajongen traag de boodschappen van de volgende klant.

Bliep.

Bliep.

Bliep.

Voor de kassa staat een lange rij met mensen die snel naar huis willen en steeds chagrijniger worden. Maar als ze aan de beurt zijn, glimlacht de langzame supermarktkassajongen naar ze, waardoor ze meteen vergeten waarom ze ook alweer fronsten.

Hadden mijn ouders maar zo’n toverglimlach.

Papa heeft de tas helemaal overhoopgehaald. ‘Kijk nou ook even in die van jou, Luca. Zit het daarin?’

‘Wat?’

‘Hagelslag, natuurlijk.’

Papa Mike doet altijd pure hagelslag op zijn brood. Nooit iets anders. Bij het ontbijt, bij de lunch en soms ook nog ’s avonds laat. Pure hagelslag met heel veel boter.

Ik kijk in mijn tas, til een zak paprikachips op, schuif een prei en een rol chocoladekoekjes opzij. Geen hagelslag.

‘Shit,’ zegt papa. ‘Eh, ik bedoel: sjips.’

‘Die hebben we wel!’ Ik houd de zak omhoog.

‘Oké, wacht hier, ik ga hagelslag halen. Anders wordt het wéér geen gezellige middag.’ Hij zet zijn boodschappentas naast mij neer en gaat gehaast de poortjes weer door.

‘Puur!’ roep ik hem nog na. ‘Geen melk!’

Ik weet niet of hij me hoort, maar dat maakt toch niet veel uit. Het is lang geleden dat we thuis een gezellige middag hadden. Of een gezellige ochtend. Of een gezellige avond.

2

Ik schuif met mijn been de boodschappentassen naar de muur en begin met wachten.

Om me niet te vervelen terwijl papa Sam het schap met broodbeleg zoekt, twijfelt over welke smaak hagel-slag papa Mike ook alweer eet, nog langer twijfelt over welk merk en vervolgens achteraan in de rij gaat staan bij de trage kassajongen, draai ik me om naar het supermarktprikbord.

Het hangt vol briefjes:

DE BOSRUST ZOEKT VRIJWILLIGERS VOOR
SPELLETJESAVOND

SPAANS LEREN? JUAN IS JOUW MAN!

GEZOCHT: MIJN LIEVE BOELIE

Op het briefje van Boelie zie ik een foto van een vrolijke poedel. Die heb ik vaker gezien. Heel vaak. Boelie hangt overal in het dorp, op bomen en op lantaarnpalen. Als ik naar school fiets, kijkt hij mij om de tien meter

vrolijk aan. Altijd met zijn tong uit zijn bek.

Het supermarktprikbord is een magische plek. Als je iets zoekt, vind je het hier.

Mijn ouders hebben Ria ook zo gevonden, onze schoonmaakhulp. Al noemt papa Mike haar liever 'onze reddende engel'.

Poedels, Spaanse docenten, reddende engelen. Dus misschien ook een beste vriend?

Ik had een beste vriend, Rayan, maar een halfjaar geleden moest hij plotseling verhuizen. Hij ging in een verre stad wonen.

Mijn broer Lorenzo zei meteen nadat Rayan verhuisd was al dat ik op zoek moest naar een nieuwe beste vriend. Maar ik weet niet hoe. Rayan is er altijd geweest, we kenden elkaar al vanaf de peuterspeelzaal.

Ik lees de andere briefjes op het prikbord.

WIE HEEFT EEN TWEEDEHANDS DRUMSTEL VOOR MIJ?

TE KOOP: HUISJE IN BOS

GESCHEIDEN? KOM SPEEDDATEN!

TE KOOP AANGEBODEN: GELE QUAD (WEINIG GEBRUIKT)

'Dacht het niet,' hoor ik achter me. 'Die mag jij niet kopen!'

Ik draai me om en zie een meisje in een tuinbroek

staan. Ze is iets langer dan ik en heeft een grote bos krullen. Aan haar schouder hangt een stoffen tas met boodschappen. Ze heeft haar armen over elkaar en kijkt boos.

‘Sorry?’ vraag ik. Ik ben boze gezichten inmiddels wel gewend, maar alleen van mijn ouders. Niet van vreemde meisjes in de supermarkt.

Het meisje komt vlak naast me staan en wijst naar het prikbord.

Ik volg haar vinger naar het briefje van het huisje in het bos. Er staat een zonnige foto op van een rood houten huisje met daarachter hoge bomen. Onder de foto staat in grote, zwarte letters een prijs. *275.000 euro*. Of nee, *275.0000 euro*. Iemand heeft er met pen een extra nul bij gezet.

‘Díé mag jij niet kopen,’ zegt het meisje. ‘Daar woont mijn opa.’

‘Dat kan ik toch ook helemaal niet betalen?’

Ze zucht alsof ik iets heel doms heb gezegd. ‘Ik weet toch niet hoeveel zakgeld jij krijgt?’ Ze kijkt weer naar het prikbord. ‘En ik weet natuurlijk ook niet hoeveel jouw ouders verdienen!’

Ze pakt de pen die met een touwtje aan het prikbord vastzit en schrijft nog een extra nul achter het bedrag. *275.00000 euro* staat er nu.

‘Nu kunnen jouw ouders het vast ook niet meer betalen.’

Met grote passen loopt ze weg. Ze wordt uitgezwaaid door de pen, die aan zijn touwtje heen en weer bungelt onder het prikbord.

‘Gelukt!’ Papa staat achter me en laat trots de hagelslag zien, alsof het een nieuwe auto is in plaats van broodbeleg.

‘Púúr,’ zeg ik. ‘Papa Mike eet altijd puur.’

Zijn trotse blik verdwijnt meteen. Een kras op de nieuwe auto.

‘Shit,’ zegt hij.

‘Sjips,’ zeg ik.

3

‘Jullie komen veel te laat!’ roept papa Mike.

Het is ochtend en we staan in de gang. Ik heb mijn jas al aan, papa draagt zijn grote roze badjas. Als we ’s avonds op de bank tv-kijken, lig ik graag met mijn hoofd op de pluizige stof terwijl hij over mijn hoofd aait.

Ik vind het niet erg om te laat te komen. Hoe later ik ben, hoe minder lang ik in de klas hoef te zitten. Sinds Rayan verhuisd is, is school nog saaier geworden.

Papa Mike schreeuwt naar boven. Hij is boos. Niet op mij, maar op papa Sam.

Papa Sam komt vaak te laat. Vooral ’s ochtends, want dan is hij op zijn traagst. Papa Mike weet dat allang, want ze zijn ver voor mijn geboorte met elkaar getrouwd. En dat zijn heel veel trage ochtenden.

‘Verdorie, Samir!’

Samir. Zo heet papa Sam. Dat weet ik nog maar kort. Ik ken hem al mijn hele leven, alleen dacht ik dat hij ge-

woon Sam heette. Lorenzo en ik zeggen altijd ‘papa Sam.’ Want papa Mike noemde hem altijd Sam. Net als opa en oma, buurman Paul, mijn tante, eigenlijk iedereen. Hij stelde zich zo ook altijd voor aan nieuwe mensen. Dan schudde hij hun hand en zei: ‘Ik heet Sam.’

Maar al een tijdje noemt papa Mike hem niet meer Sam, hij zegt nu Samir.

Papa Sam zegt ook geen Mikey of Mikey-Mike meer tegen papa Mike. En al helemaal geen ‘lieverd’.

‘Schiet eens op!’ Papa Mike slaat met zijn rapporten tegen de trap.

Het is zijn thuiswerkochtend. Dan heeft hij geen vergadering, maar kijkt hij aan de keukentafel bedrijfsrapporten na. Daar staan veel meer cijfertjes in dan in mijn rapporten.

Papa Sam komt de trap af. Heel rustig, tree voor tree. Hij weet dat papa Mike daar nog bozer van wordt.

‘Kom, jongen,’ zegt papa Sam tegen mij. ‘We zijn nog wel op tijd op school.’

Dat is niet waar.

Ik geef papa Mike snel een kus en loop naar buiten.

Mijn vaders geven elkaar geen kus. Dat hoort niet bij ruzie.

4

Als ik die middag thuiskom, ga ik de kamer van Lorenzo binnen. Mijn broer ligt op zijn bed te lezen.

‘Kun je niet kloppen?’ snauwt hij. ‘Wat moet je?’

Soms lijkt het of iedereen in dit huis boos is.

Ik zeg niets en kijk naar de posters aan zijn muur. Het zijn foto’s van zangeressen en actrices. Niet één ervan lacht.

Dat snap ik wel. Ik hou ook niet van op de foto gaan.

Of misschien hadden ze het koud toen ze op de foto werden gezet. Ze hebben weinig kleren aan.

‘Ga weg, viespeuk!’ Lorenzo gooit zijn kussen naar me, maar ik spring opzij. Het landt met een plof achter me op de grond.

Hij doet alsof ik al weg ben gegaan en houdt zijn boek weer voor zijn gezicht.

‘Waarom hebben ze zo vaak ruzie?’

Mijn broer is veertien en weet dus overal het ant-

woord op. Maar nu negeert hij mijn vraag.

‘Lorenzo!’ zeg ik iets harder. ‘Waarom hebben ze de hele tijd ruzie?’

‘Ze zijn niet meer verliefd.’ Hij kijkt niet op uit zijn boek.

Ik dacht altijd dat dat iets was voor kinderen, niet voor grote mensen. Volwassenen zijn toch veel te oud voor verliefdheid?

‘Zoals jij op Sofie?’ vraag ik. Sofie is ons achterbuurmeisje.

Lorenzo kijkt nu wel op van zijn boek. ‘Hou je kop,’ zegt hij en hij kijkt om zich heen, op zoek naar iets om mij mee te raken. Zijn boek wil hij niet gooien, dan kan hij niet verder lezen.

Hij kan niets vinden. Zijn kussen heeft hij al gegooid en met knuffels slaapt hij niet meer. Niet sinds ik hem met Sofie heb zien zoenen in het steegje tussen onze huizen. Als je meisjes kust, ben je blijkbaar te oud voor knuffels.

‘Ga weg!’ roept hij.

Ik heb onze ouders al heel lang niet zien zoenen.

Ik blijf staan. ‘Wanneer worden ze weer verliefd?’

‘Nooit meer,’ antwoordt Lorenzo. Daarna hoor ik hem zuchten, heel zacht. ‘Ik denk dat ze gaan scheiden.’

Ineens voelt het alsof mijn broer zijn boek toch heeft gegooid. Recht in mijn buik.